

20. (Resûlüm!) Senin, gecenin üçte ikisine yakın kısmını, (bazen) yansınsın, (bazen de) üçte birini yatmadan (ibadetle) geçirdiğini ve beraberinde bulunanlardan bir topluluğun da (böyle yaptığını) Rabbin elbette biliyor. Gece ve gündüzü (içinde olup bitenleri iyiden iyiye) ölçüp biçen ancak Allah'tır. O sizin, bunu sayamayacağınızı bildiği için, sizi bağışladı. Artık, Kur'an'dan kolayınıza geleni okuyun. Allah bilmektedir ki, içinizde hastalar bulunacak, bir kısmınız Allah'ın lütfundan (rızk) aramak üzere yeryüzünde yol tepecikler, diğer bir kısmınız da Allah yolunda çarpışacaklardır. O halde Kur'an'dan kolayınıza geleni okuyun. Namazı kılın, zekâtı verin, Allah'a gö-

nül hoşluğuyla ödünç verin. Kendiniz için önden (dünyada iken) ne iyilik hazırlarsanız Allah katında onu bulursunuz; hem de daha üstün ve mükâfatça daha büyük olmak üzere. Allah'tan mağfiret dileyin, şüphesiz Allah çok bağışlayıcı, çok esirgeyicidir.

(Sahâbe-i kirâmın bir kısmı, Resûl-i Ekrem'e uyarak gecenin önemli bir bölümünü ibadetle geçiriyorlardı. Sabaha ne kadar kaldığını kestiremediği için ihtiyaten bütün gece ibadet eden ve ayakları şişenler vardı. Ümmet-i Muhammed'in buna güç yetiremeyeceğini bildiği için Cenab-ı Hak bu tarzda gece ibadetini onlara farz kılmadı. Namazda Kur'an okunduğundan burada gece namazının mecâzen Kur'an okuma ile ifade edildiği ve «kolayınıza geldiği kadar gece namazı kılın» manasının kasdedildiği belirtilmektedir.

Ayetin son kısmında, sağlıkta iken yapılan hayırların, ölüm sonrasına bırakılan vasiyete göre daha sevaplı olduğuna işaret bulunduğu, tefsirlerde yer almaktadır.)

(74)

YETMİŞDÖRDÜNCÜ SÛRE

el-MÜDDESSİR

Mekke'de nâzil olmuştur; 56 âyettir. Sûre, adını ilk âyetindeki «el-müddessir» kelimesinden almıştır. «Müddessir», örtüsüne bürünen, sarınan demektir.

Hz. Peygamber'e hitap eden ilk âyet, Müzzemmil sûresinden önce nâzil olmuştur. Müzzemmil sûresinin 1. âyetindeki açıklamaya bakınız.

Bismillâhirrahmânirrahîm

1. Ey bürünüp sarınan (Resûlüm)!
2. Kalk, ve (insanları) uyar.
3. Sadece Rabbin büyük tanı.
4. Elbiseni tertemiz tut.
5. Kötü şeyleri terket.
6. Yaptığın iyiliği çok görerek başa kakma.
7. Rabbinin nzasına ermek için sabret.

8. O Sûr'a üfürüldüğü zaman var ya,
9. İşte o gün zorlu bir gündür.
10. Kâfirler için (hiç de) kolay değildir.

11, 12, 13, 14. Tek olarak yaratıp, kendisine geniş servet ve gözü önünde duran oğullar verdiğim, kendisi için (nimetleri önüne) serdikçe serdiğim o kimseyi bana bırak!

15. Üstelik o (nimetlerimi) daha da arttırmamı umuyor.

16. Asla (ummasın)! Çünkü o, bizim âyetlerimize karşı alabildiğine inatçıdır.

17. Ben onu sarp bir yokuşa sardıracağım!

18. Zira o, düşündü taşındı, ölçtü biçti.

19. Canı çıkasınca, ne biçim ölçtü biçti!

20. Sonra, canı çıkasınca tekrar (ölçtü biçti); nasıl ölçtü biçtiyse!

21, 22, 23, 24, 25. Sonra baktı. Sonra kaşlarını çattı, suratını astı. En sonunda, kibirini yenemeyip sırt çevirdi de: «Bu (Kur'an) dedi, olsa olsa (sihirbazlardan öğrenilip) nakledilen bir sihirdir. Bu, insan sözünden başka bir şey değil.»

(Rivayete göre, Velid b. Muğire'nin, Hz. Peygamber'in okuduğu Kur'an'ı dinleyince çok etkilendiğini öğrenen Kureyş müşrikleri, «Eyvah! dediler, Velid dininden dönmüş. Artık ona bakarak bütün Kureyş dininden dönecektir!» Bunun üzerine yeğeni Ebu Cehil, Velid'e gidip kibirine yediremeyeceği sözlerle onu ikna etti. Sonra, birlikte müşriklerin yanına geldiler. Velid onlara, Hz. Muhammed (s.a.)'e «mecnûn», «kâhin», «şair» ve «yalancı» lakaplarıyla hitap etmenin tutarlı olmayacağını anlattı; nihayet uzun uzadıya düşünüp taşındıktan sonra, «Olsa olsa, o bir sihirbazdır. Görmüyor musunuz: Kişiyi ailesinden, evlâdından, kölesinden ayırıyor» dedi. Müşrikler bu sözleri çok beğendiler ve Hz. Peygamber'e «sihirbaz» diye hitap etmeye başladılar. Bu, Resül-i Ekrem'e çok dokundu.)

26. Ben onu sekara (cehenneme) sokacağım.

27. Sen biliyor musun sekar nedir?

28. Hem (bütün bedeni helâk eder, hiçbir şey) bırakmaz, hem (eski hale getirip tekrar azap etmekten) vazgeçmez o.

29. İnsanın derisini kavurur.

30. Üzerinde ondokuz (muhafız melek) vardır.

31. Biz cehennemın işlerine bakmakla ancak melekleri görevlendirmişizdir. Onların sayısını da inkârcılar için sadece bir imtihan (vesilesi) yaptık ki, böylelikle, kendilerine kitap verilenler iyiden iyiye öğrensin, iman edenlerin imanını artırsın; hem kendilerine kitap verilenler hem müminler şüpheye düşmesinler, kalplerinde hastalık bulunsunlar ve kâfirler de: «Allah bu misalle ne demek istemiştir ki?» desinler. İşte Allah böylece, dilediğini sapıklıkta bırakır, dilediğini doğru yola erdirtir. Rabbinin ordularını, kendisinden başkası bilmez. Bu ise, insanlık için ancak bir öğüttür.

32. Hayır hayır (öğüt almazlar). Aya andolsun ki,

33. Dönüp gitmekte olan geceye,

34. Ağarmakta olan sabaha andolsun ki,

سُورَةُ الْمَدَّثِيرِ

الجزء التاسع والعشرون

فَقَتِيلَ كَيْفَ قَدَّرَ ۝ ثُمَّ قُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ ۝ ثُمَّ نَظَرَ ۝ ثُمَّ عَبَسَ وَبَسَرَ ۝
 ۝ ثُمَّ أَدْبَرَ وَاسْتَكْبَرَ ۝ فَفَالَ إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ يُؤْتَىٰ ۝ إِنْ هَذَا
 إِلَّا قَوْلُ الْبَشَرِ ۝ سَأُصَلِّيهُ سَقَرًا ۝ وَمَا أَدْرَاكَ مَا سَقَرٌ ۝
 لَا تُبْقَىٰ وَلَا نَذْرٌ ۝ لَوَاحِةٌ لِلْبَشَرِ ۝ عَلَيْهَا تِسْعَةَ عَشَرَ ۝ وَمَا جَعَلْنَا
 أَصْحَابَ النَّارِ إِلَّا مَلَائِكَةً ۝ وَمَا جَعَلْنَا عِدَّتَهُمْ إِلَّا فِتْنَةً لِلَّذِينَ كَفَرُوا
 لِيَسْتَيْقِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَيَزِدَّ الَّذِينَ آمَنُوا إِيمَانًا وَلَا يَرْتَابَ
 الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْمُؤْمِنُونَ وَلِيَقُولَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ
 وَالْكَافِرُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا ۝ كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَن يَشَاءُ
 وَيَهْدِي مَن يَشَاءُ ۝ وَمَا يَعْلَمُ جُودَ رَبِّكَ إِلَّا أَهْلُ وَمَا هِيَ إِلَّا ذِكْرَىٰ
 لِلْبَشَرِ ۝ كَلَّا وَالْقَمَرِ ۝ وَاللَّيْلِ إِذَا أَدْبَرَ ۝ وَالصُّبْحِ إِذَا اسْتَقَرَّ ۝ إِنَّهَا
 لَإِحْدَى الْكُبَرِ ۝ نَذِيرٌ لِلْبَشَرِ ۝ لِمَن شَاءَ مِنْكُمْ أَن يَتَّقَدَّمَ أَوْ يَتَأَخَّرَ
 ۝ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ رَهينَةٌ ۝ إِلَّا أَصْحَابَ الْيَمِينِ ۝ فِي جَنَّتِ
 يَتَسَاءَلُونَ ۝ عَنِ الْمُجْرِمِينَ ۝ مَا سَلَكَكُمْ فِي سَقَرٍ ۝ قَالُوا لَوْلَا نُنَّا
 مِنَ الْمُصَلِّينَ ۝ وَتَرَكْنَا نَطْعَمَ الْمَسْكِينِ ۝ وَكُنَّا نَحْوُصُّ مَعَ
 الْحَافِضِينَ ۝ وَكُنَّا نَكْذِبُ يَوْمَ الدِّينِ ۝ حَتَّىٰ أَتَانَا الْيَقِينُ ۝

٥٧٦

35, 36, 37. O (cehennem), insanlık için, sizden ileri gitmek ya da geri kalmak isteyen kimseler için büyük uyarıcı musibetlerden biridir.

38. Her nefis, kazandığına karşılık bir rehindir;

39. Ancak sağdakiler başka.

(«Sağdakiler» hakkında bak. 56/16'nun açıklaması).

40, 41, 42. Onlar cennetler içindedir. Günahkârlara: Sizi şu yakıcı ateşe sokan nedir? diye uzaktan uzağa sorarlar.

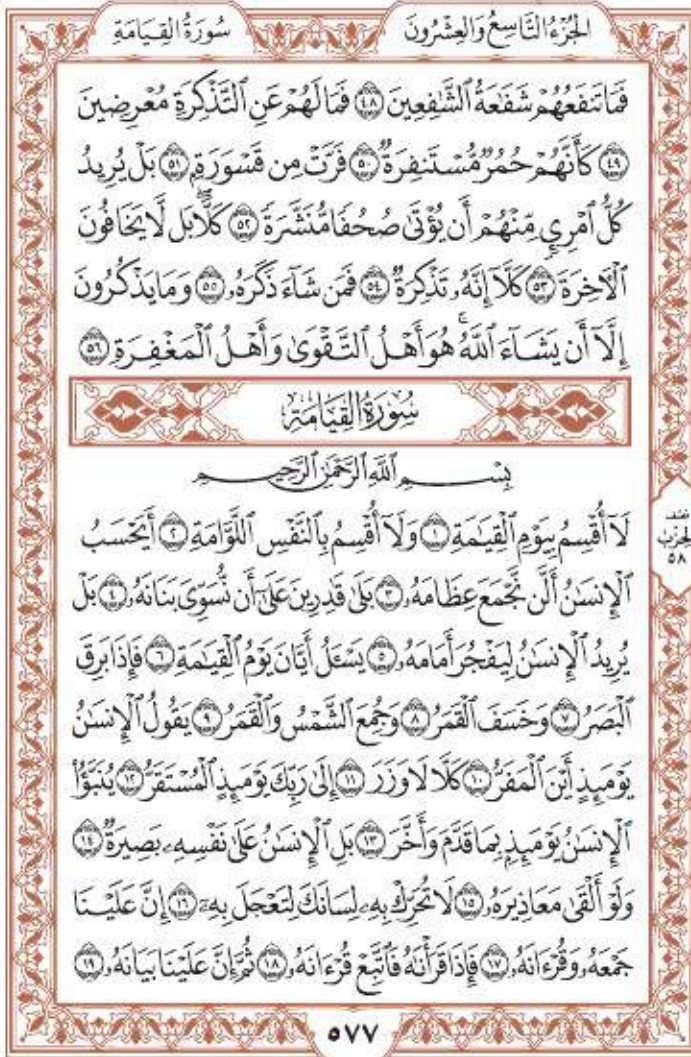
43. Onlar şöyle cevap verirler: Biz namaz kılanlardan değildik,

44. Yoksulu doyurmuyorduk,

45. (Bâtula) dâlanlarla birlikte dalıyorduk,

46. Ceza gününü de yalan sayıyorduk,

47. Sonunda bize ölüm geldi çattı.

56. Bununla beraber, Allah dilemeksizsiniz onlar öğüt alamazlar. Sakınılmaya lâyık olan da O'dur, mağfired sahibi de O'dur.

(75)

YETMİŞBEŞİNCİ SÛRE

el-KIYÂMEH

Mekke'de nâzil olan bu sûre, 40 âyettir. Adını, ilk âyetinde geçen «el-kiyâme» kelimesinden almıştır.

Bismillâhirrahmânirrahîm

1. Kıyamet gününe yemin ederim.
2. Kendini kınayan (*pişmanlık duyan*) nefse yemin ederim (*diriltilip he-saba çekileceksiniz*).

3. İnsan, kendisinin kemiklerini biraraya toplayamayacağımızı mı sanır?

4. Evet, bizim, onun parmak uçlarını bile aynen eski haline getirmeye gücümüz yeter.

5. Fakat insan önündekini (*kıyameti*) yalanlamak ister.

(Âyete «Fakat insan, ileriye doğru boyuna kö-tülük yapmak ister» manası da verilebilir.)

6. «Kıyamet günü ne zamanmış?» diye sorar.

7, 8, 9. İşte, göz kamaştığı, ay tutulduğu, güneşle ay biraraya getirildiği zaman!

10. O gün insan, «Kaçacak yer neresi!» diyecektir.

11. Hayır, hayır! (*Kaçıp*) sığınacak yer yoktur!

12. O gün vâp durulacak yer, sadece Rabbinin huzurudur.

13. O gün insana, ileri götürdüğü ve geri bıraktığı ne varsa bildirilir.

14. Artık insan, kendi kendinin şahididir.

15. İsterse özürlerini sayıp döksün.

16. (*Resûlüm!*) onu (*vahyi*) çarçabuk almak için dilini kımıldatma.

(Resûl-i Ekrêm, gelen vahyi unutmamak için, henüz kendisine okunup bitirilmeyen onu acele ile tekrarlamaya çalışıyordu. Ayette buna işaret edilmektedir.)

17. Şüphesiz onu, toplamak (*senin kalbine yerleştirmek*) ve onu okutmak bize aittir.

18. O halde, biz onu okuduğumuz zaman, sen onun okunuşunu takip et.

19. Sonra şüphen olmasın ki, onu açıklamak da bize aittir.

48. Artık şefaathçilerin şefaati onlara fayda vermez.

49, 50, 51. Böyle iken onlara ne oluyor ki, âdeta arslardan ürküp kaçan yaban eşekleri gibi (*hâla*) öğütten yüz çeviriyorlar?

52. Daha doğrusu onlardan her biri, kendisine, (*önünde*) açılmış sahifeler (*ilâhî vahiy*) verilmesini istiyor.

53. Hayır! Aslında onlar ahiretten korkmuyorlar.

54. Asla (*düşündükleri gibi değil!*) Bilsinler ki bu, gerçekten bir ikazdır!

55. Dileyen ondan (*düşünüp*) öğüt alır.